

Bibliaóra – 2021. május 4.

Fohász: A mi segítségünk, Isten igéjével való élésünk megszentelése legyen az Úr Jézus Krisztus nevében. *Ámen*

Kezdő ének: 161. dicséret – *Siess, keresztyén, lelki jót hallani...*

Imádkozzunk:

Köszönjük, Urunk, hogy lelki jót hallani gyűjtöttél össze minket, harcainkhoz erőt, útmutatást keresni és kapni. Köszönjük, hogy napi szükségleteink mellett a lelki táplálékról is gondoskodsz számunkra. Bárcsak tudnánk mindig bizalommal élni a Tőled kapott lehetőségekkel!

Bocsásd meg sok félelmünket, aggodásunkat, intézkedésünket, amikor kivesszük kezedből dolgaink irányítását. Mondjuk ugyan, de végül is nem igaz a magatartásunk alapján, hogy bízunk Benned. Segíts, kérünk, hogy tudjunk megújulni az irántad való szeretetben, hűségben, engedelmisségben. Igéddelel így jöjj közel szívünkhöz és formáld, újíts meg életünket, Veled való kapcsolatunkat, hogy mint Krisztusban választott néped, járassunk szeretetben. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Bír 2,1-10

Az Úr angyala inti Izráelt. Józsué halála és temetése

1 Az Úr angyala fölment Gilgálból Bókimba, és ezt mondta: Kivezettek benneteket Egyiptomból, és behoztalak erre a földre, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak, és azt mondtam: Nem bontom fel szövetségemet veletek soha, **2** de ti se kössetek szövetséget ennek a földnek a lakosaival, romboljátok le oltáraikat! Ti azonban nem hallgattatok szavamra. Hogy tehattétek ezt? **3** Azt is mondtam: Nem űzöm el őket előletek, hadd legyenek az oldalatokban, isteneik pedig legyenek csapdává a számotokra! **4** Amikor az Úr angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt. **5** Ezért nevezték el azt a helyet Bókimnak. És áldozatot mutattak be ott az Úrnak.

6 Amikor Józsué elbocsátotta a népet, Izráel fiai elmentek, ki-ki a maga örökségébe, hogy birtokba vegyék az országot. **7** A nép pedig az Urat szolgálta Józsué egész életében meg azoknak a véneknek az idejében, akik túléltek Józsuét, és akik látták az Úrnak mindazokat a nagy tetteit, amelyeket véghezvitt Izráelért. **8** Azután meghalt Józsué, Nún fia, az Úr szolgálja százöt éves korában, **9** és eltemették örökségének a területén, Timnat-Szerahban, Efraim hegyvidékén, a Gaas-hegytől északra. **10** Az az egész nemzedék is atyái mellé került, és egy másik nemzedék támadt utána, amely nem ismerte az Urat, sem azokat a tetteket, amelyeket véghezvitt Izráelért.

Kedves Testvéreim,

A Bírak könyvének bevezetéseként az 1. fejezet és a 2,1-5 összefoglalja az alaphelyzetet. Ez szerint Józsué vezetése alatt abban az értelemben megtörtént a honfoglalás, hogy minden törzs megkapta a neki kimért örökséget, azonban sok olyan terület volt, amit nem lehetett csak úgy birtokba venni, így feladatul maradt a harc az ott lakó népekkel, akiket Isten kiirtásra szánt. Erről rendelkezik pl. 5M 7,1-6: „Amikor bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amelyre most készülsz bemenni, hogy

birtokba vedd, és számos népet elűz előled... hét népet, amelyek nagyobbak és erősebbek nálad, és hatalmadba adja őket Istened, az Úr, és te megvered őket, akkor mindenestül irtsd ki azokat. Ne köss velük szövetséget, és ne kegyelmezz nekik! Ne házasodj össze velük: ne add lányaidat az ő fiaikhoz, és ne végy fiaidnak feleséget az ő lányaik közül! Mert eltérítik fiaidat tőlem, hogy más isteneket szolgáljanak. Akkor pedig haragra gerjed ellenetek az Úr, és hamar kipusztít téged. Hanem ezt tegyétek velük: oltáraikat romboljátok le, szent oszlopaikat törjétek össze, szent fáikat vágjátok ki, istenszobraikat pedig égessétek el! Hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy.” És ez próba is volt, hogy mennyire bíznak meg Urukban, számolnak az Ő segítségével, és mennyire engedelmeskednek Neki. Vagy pedig megkímélik azok pogány kultuszi szokásait, tárgyait, szenthelyeit, és azok kísértésé lesznek számukra.

Az 1. fejezet utalt már rá, hogy ezen a téren nem minden történt Isten akarata szerint, sok terület elfoglalása, ill. birtokba vétele elmaradt, és köztük maradtak, sőt erőre kaptak a kánaáni népek. A továbbiakban az egész könyv egy nagy beszámoló arról, milyen egyéb következményei lettek ennek, mennyi Istentől való elfordulás, harc, nyomorúság, majd szabadítás és újabb hűtlenség volt az Úrral szemben.

Most arról olvasunk (1-5.v.), hogy a bírák korának mindjárt az elején Isten küld figyelmeztetést, angyala emlékezteti az összegyűlt népet a hűtlenségére, szemben Isten hűségével, aki szabadítójuk volt Egyiptom óta. Emlékezteti őket a velük kötött szövetségre, amelyhez Ő hűséges, azonban a nép hűtlen lett Hozzá. *„Ti azonban nem hallgattatok szavamra. Hogy tehettétek ezt?”*

Jogos ez a számon kérő hang, ha belegondolunk, hogy Isten semmi okot nem adott népének arra, hogy engedetlen legyen és elforduljon Tőle. *„Hogy tehettél ilyet?”* – ezt kérdezik a hajósok is Jónástól, amikor elmondja nekik, hogy kicsoda, s hogy az Úr elől menekül... Ebben szintén benne van az a meggyőződés, hogy Istenhez így nem lehet viszonyulni, hogy vele szemben ez megengedhetetlen magatartás.

Nem tudjuk, hol volt a Bókimnak nevezett hely, de Béthel mellé tájolása jelzi, hogy Izráel számára szent ez a helyszín, ahol Isten elé járulhatnak és jelenlétét tapasztalhatják. Valószínűleg azonos azzal a hellyel, ahol eltemették Rebeka dajkáját (1M 35,8: *„Ott halt meg Debóra, Rebeka dajkája. Bétel mellett temették el egy tölgyfa alá, amelyet Siratás Tölgyének neveztek el”*.) Tehát Bókimban gyűlt össze a nép, ahol angyal/egy meg nem nevezett személy által szól az Úr – és ők hallgatnak rá. Az üzenet elszomorító valóságot tár fel, de nagyon pozitív látni, hogy a nép kész megszívlelni, magába szállni, megbánást tanúsítani. Az angyal szavára a nép hangos sírásra fakad, majd áldozatokat mutatnak be az Úrnak.

A hely nevének jelentése utal a sírásra, a bűnbánatra, Istenkeresésre. Jó, amikor eljutunk oda, hogy megbánjuk, megvalljuk, amit vétettünk. De még jobb, ha az Úrral való kapcsolat rendezésére is sor kerül, ahogyan ez itt történt, hiszen erre utal, hogy áldozatokat mutattak be az Úrnak. Elfogadhatták, átélhették a megbocsátást, hogy Ő kiengesztelődött irántuk.

A következő szakasz (6-10.v.) egy nagy lépéssel tovább visz minket. Újra megemlíti Józsué halálát (1,1 szintén), ez is jelzi, hogy a nép életének egy jelentős

korszaka lezárult. Már letelepedett életformát folytatnak, de az Urat szolgálják, szemben a környező népekkel. Azonban Józsué halálával egy generációváltásra is sor kerül. Ez megy végbe a nép között is, hiszen egyre többen voltak azok, akik már nem a pusztában születtek, akik nem voltak személyes átélői az Úr nagy tetteinek. De ami rosszabb: miután *az az egész nemzedék is atyái mellé került, egy másik nemzedék támadt utána, amely nem ismerte az Urat, sem azokat a tetteket, amelyeket véghezvitt Izráélért.*

Minden bajnak a forrása abban van, ha Isten népe nem ismeri az Urat és az Ő tetteit. Nem csak tudásra, információra kell itt gondolnunk, hanem arra, hogy Isten nem volt számukra élő személy, akivel kapcsolatban lehetnének. Hiányzott a személyes tapasztalat, kapcsolat az Úrral, az az igény, hogy szóljon hozzájuk, figyeljenek szavára. Elgondolkodhatunk rajta, hogy miért volt ez így? Elődeik nem mondták el? Vagy az életük nem volt hiteles az utódok előtt? Vagy annyira más dolgokra irányult az érdeklődésük, értékrendjük, hogy nem maradt hely az Úr számára? Vagy mindegyik szempont együtt tehet róla...

Általában fájdalmas ténymegállapítás szokott lenni az előző váltására készülő generációról, hogy nem olyanok, mint kellene, mennyi a hibájuk, akár az is, hogy „nem ismerik az Urat”. Miért? Hol van ennek a gyökere, az oka? Mennyiben az elődök felelőssége ez? Megtettünk-e mindezt azért, hogy nem így legyen? Felveti ez a tény a kérdést: vajon az utánunk jövők ismerik-e az Urat az életünkből? Milyen örökség továbbadására törekedünk? Mit és hogyan adunk tovább? Mennyi a mulasztásunk! Bárcsak látható lenne Ő számukra az életünkben!

Újszövetségi igeszakasz: ApCsel 9,1-9 Saul megtérése

1 Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, 2 és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. 3 Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, 4 és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért üldözöl engem? 5 Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. 6 De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned. 7 A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. 8 Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de semmit sem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, 9 és három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Kedves Testvéreim! Íme, az ifjú farizeus, aki az Istvánt megkövezők ruháit őrizte, aki maga is egyetértett István kivégzésével, nagy kedvet kap a hasonló üldözéséhez: „Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket” (8,3). „Az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve” intézi el magának a külön engedélyt, felhatalmazást, mandátumot arra, hogy ezt Damaszkuszban is legálisan tehesse. Ott sok Jeruzsálemből elüldözött zsidó keresztyén talált menedéket, ott vannak a zsinagógákban is. Lehet, hogy Saulnak az a meggyőződése, hogy hisz Istenben, iránta való buzgóságból cselekszik, de nem istenfélelemből, hanem gyűlölködő indulatból. A gyűlölet pedig öl, pusztít. Amit

Saul tesz, azt nem Istenért, hanem Ellene teszi. Tehát Saul buzgósága semmiképpen sem szent, hanem ártó vakbuzgóság, mert a gyűlölet vakká tesz. Azonban, ahhoz, hogy ezt felismerje, felülről való beavatkozásra lesz szükség.

Kiket akar így kiirtani? Azokat, akik az Úr útjának követői. Így emlegették Krisztus követőit, jelezve ezzel is, hogy az az életforma, amit élnek, tulajdonképpen egy út a számukra. Így vagyunk-e ezzel mi is? Út, életforma, vagy formalitás?

A találkozás Jézussal „pálfordulás” lesz, egy új élet kezdete. Ebben soha nincs az embernek része, mindig Isten egyirányú munkájának eredménye a megtérés. *Míg dühösen űzi Pál az eloszlott híveket, útban éri leverő mennyei tüzes erő* (375.dics.5.v.). Hirtelen mennyei fény ragyog fel körülötte – és majd benne is... Jézus nevéen szólítja őt. Íme, Jézus ismeri Sault („Saul, Saul, miért üldözöl engem?”), de Saul nem ismeri Jézust („Ki vagy, Uram?”). Saul nem ismeri Jézust, mégis üldözi, Jézus azonban ismeri Sault, mégsem utasítja őt el, nem megszabadít tőle, hanem megszabadítja őt egy új életre... Saul – ha nem is a valóságban, de „lovon ült”, mégpedig „magas lovon” – most megszólítva, földre esve, megvakulva felismeri, kit üldözött eddig. Meg kell megtanulnia, hogy Jézus azonosítja magát a benne hívőkkel. Őt éri minden bántás, amivel övéit bántják. Az Ő válasza a gyűlöletre: szeretet, megbocsátás, felemelés, új kezdet, új élet.

Saul esetében az új kezdet abban jelentkezik, hogy az eddigit nem tudja folytatni. Nem ő van az élen, hanem vezetni kell őt. Most nem lát – de kezd megjönni a lelki látása... Tanul újfajta közösségben lenni az Úrral – ima, böjt, új értelmet nyer az életében. Kapcsolatba kerül Jézussal. Három nap nem látott, nem evett és nem ivott – ez mintegy halott állapot, amelyből új életre támad, ahogyan Jézus 3 napig volt a sírban és feltámadt. És új életre tudja támasztani ma is még az ilyen Saulokat is. ami nem a vég, hanem új kezdet, Vele, Érte, Általa. Amikor felismerjük, hogy nem „megtértem”, hanem Ő megtérített, „megragadott a Krisztus” és nem én Őt. Mert *voltam szegény, bűnben eltévedett, Isten kegyétől oly távolvetett... de Isten kegyelme rám talált. Hogy mássá, újjá legyek. Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, légy áldott az ingyen kegyelemért, amelyet mindenkinek egyforma esélye van elfogadni, mert a megtérést Te végzed el a szívekben. Köszönjük, ha kegyelmed már ránk talált. Bizony, szégyenkezünk, hogy még mindig csak itt tartunk... Bocsásd meg mulasztásainkat, könyörülj, hogy a ránk bízottak, az utánunk jövők olvashassanak az életünkben, láthassák benne szabadító, megváltó kegyelmedet és vágyat kapjanak Téged megismerni, minden gyarlóságunk ellenére. Áldd meg őket a Veled való közösség örömével, biztonságával. Oltalmadba ajánljuk azokat, akik ma is üldöztetést szenvednek a Te nevedért. Légy oltalmazó, megtartó, hűségüket megáldó Uruk. Hallgass meg minket és igéddel vezess minket. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás: Az Úr Jézus kegyelme, szeretete és Szentlelke maradjon velünk.

Záró ének: 323,4-6 – *Jövel, fogadd el temagadnak e szívet és lakozz ebben...*